

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

Ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου έζησε πέντε ολόκληρα χρόνια στη φυλακή μέχρι το Α΄ Πενταμελές Εφετείο να τον αθώσει πανηγυρικά για όλες τις κατηγορίες που αντιμετώπιζε. Κατά την πολύμηνη ακροαματική διαδικασία κατέπεσε η απίστευτη σκευωρία που είχε στηθεί από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία σε αγαστή συνεργασία με τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. και τους δικαστικούς μηχανισμούς του κράτους.

Στις 27 Μαρτίου, εννέα μήνες μετά την αθωωτική απόφαση, ο πρώην εποπτεύων εισαγγελέας της αντιτρομοκρατικής Ιωάννης Αγγελής, ο οποίος πρόσφατα προήχθη σε αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, κατέθεσε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του εφετείου. Έτσι, ο Τάσος Θεοφίλου, αν γίνει δεκτή η αίτηση, θα βρεθεί ξανά στη φυλακή με τις ίδιες κατηγορίες για τις οποίες αθώωθηκε σε δεύτερο αλλά και σε πρώτο βαθμό, περιμένοντας να επαναληφθεί το εφετείο από άλλους δικαστές. Προφανώς η κατάρρευση της σκευωρίας στο πρόσωπό του δεν άρεσε στους πολιτικούς προϊσταμένους της αντιτρομοκρατικής.

Η υπόθεση του Τάσου Θεοφίλου συμπυκνώνει με τον πιο ωμό και ξεκάθαρο τρόπο την εκδικητικότητα του κράτους και τη μεθοδικότητα στη διαχείριση όσων παίρνουν καθημερινά έμπρακτα θέση ενάντια στην ισοπέδωση των ζωών μας. Δεν είναι, όμως, η μοναδική. Έρχεται να προστεθεί σε σειρά άλλων υποθέσεων που αφορούν διώξεις αγωνιστών. Η δίωξη και αθώωση του Θοδωρή Σίψα για τον εμπρησμό της Μαρφίν το 2010 (αφού στοχοποιήθηκε και στιγματίστηκε εφ' όρου ζωής από το σύνολο των Μ.Μ.Ε.), η δίωξη των 21 κατοίκων της Ιερισσού και της Μ. Παναγιάς με την κατηγορία της σύστασης «εγκληματικής οργάνωσης» (επειδή τόλμησαν να αντισταθούν στην καταστροφή που φέρνει στον τόπο τους η Eldorado Gold και ο Μπόμπολας), καθώς και οι διώξεις και οι εισβολές σε σπίτια αγωνιστών ενάντια στους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας είναι μερικά παραδείγματα που καταδεικνύουν ότι το πλέγμα της καταστολής πυκνώνει, ενισχύοντας το καθεστώς εξάιρεσης που επιβάλλεται.

Διακρίνουμε τη βούληση από μεριάς του κράτους και του οικονομικού συστήματος που εξυπηρετεί να επεκτείνει το νομικό οπλοστάσιο και τις κατασταλτικές μεθόδους για να εμπεδωθεί ότι μέσα στη γενικότερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση δεν υπάρχουν περιθώρια αντίστασης. Στην υπόθεση Θεοφίλου το μοναδικό στοιχείο κατηγορίας είναι ένα δείγμα DNA πάνω σε ένα καπέλο. Η αυθεντικότητα του DNA ως στοιχείο καταδίκης έχει πολλάκις καταρριφθεί από εμπειρογνώμονες βιολόγους. Παρόλα αυτά, χρησιμοποιείται αυθαίρετα κατά κόρον, με περισσότερο γνωστές τις υποθέσεις της Ηριάννας και του Περικλή. Πέρα από την εγκαθίδρυση του DNA ως υπερεργαλείου στησίματος κατηγορητηρίων, έρχεται και η κατηγορία για ατομική τρομοκρατία, απευθείας από το νομικό οπλοστάσιο των Η.Π.Α., που αναβαθμίζει στην ουσία τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187Α και ανοίγει την κερκόπορτα για διώξεις φρονηματικού χαρακτήρα, αφού, πλέον, η κατηγορία του «τρομοκράτη» άνευ «τρομοκρατικής» οργάνωσης είναι γεγονός. Δίκες φρονημάτων, δηλαδή, από ένα αστικό καθεστώς το οποίο δεν αποδέχεται ότι ασκεί πολιτικές διώξεις, μετρώντας την ίδια στιγμή αρκετές δεκάδες πολιτικών κρατουμένων στις φυλακές του.

Παγιωμένη κατάσταση, πλέον, αποτελούν και οι στημένες, μιντιακές υποθέσεις «ομπρέλα», όπως οι υποθέσεις «ληστές με τα μαύρα» και «ληστές του Διστόμου», που εδώ και 15 χρόνια χρησιμοποιούνται για την ποινικοποίηση αγωνιστών του αναρχικού κινήματος. Η καταστολή, όμως, δε σταματά εκεί. Επεκτείνεται περαιτέρω και εντός των φυλακών με το νέο σωφρονιστικό κώδικα, τις φυλακές τύπου Γ', τις εκδικητικές απαγορεύσεις χορήγησης αδειών σε πολιτικούς κρατούμενους που τις δικαιούνται, αλλά και τους εξοντωτικούς περιοριστικούς όρους, την οικονομική αφαίμαξη μέσω υπέρογκων χρηματικών εγγυήσεων και την ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων με πολιτικούς κρατούμενους.

Οι παραπάνω δικονομικές ακροβασίες και τα νέα νομοθετικά εργαλεία είναι τα όπλα που στρέφει το κράτος απέναντι σε όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, σε όποιον και όποια επιλέξει να αντισταθεί στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό και ορίζονται ως το μέσο επιβολής απέναντι σε κάθε πολιτικό αντίπαλο. Συγκροτούν ένα πλαίσιο που ζητούμενο του είναι να εμπεδωθεί στον καθένα και στην καθεμία ότι αν ξεπεράσει τα όρια της επιτρεπόμενης κάθε φορά «διαμαρτυρίας», μπορεί να βρεθεί σε κατάσταση ομηρίας εφ' όρου ζωής.

Η καταστολή και οι διώξεις, όμως, δεν μπορεί να αποτελούν άλλοθι αδράνειας, ούτε αιτία δηλώσεων νομιμοφροσύνης. Ιστορικά δεν υπήρξε ποτέ περίοδος που οι αγωνιστές δεν βρίσκονται στο στόχαστρο της κρατικής κατασταλτικής επίθεσης. Με μικρά και σταθερά βήματα, με πίστη στις δυνάμεις μας και με όπλο τις δικές μας αυτόνομες δομές, με μέσα που επιλέγουμε οι ίδιοι και οι ίδιες και όχι αυτά που μας επιτρέπει κάθε φορά η κυριαρχία, μακριά από ψευδοδιλήμματα περί νομιμότητας, διαχειριστικές λογικές και εκλογικές αυταπάτες, να οργανώσουμε τη δράση μας και να αγωνιστούμε κόντρα στο κράτος και στο κεφάλαιο, με κοινωνική δράση και ταξικό προσανατολισμό.

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥΣ

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

